

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 57 0 Ps 114953 19 Rev
Banjaluka, 18.8.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, vijeće u sastavu sudija: Senad Tica, kao predsjednik vijeća, Biljana Tomić i Gorjana Popadić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja "T." d.o.o. L., koga zastupa D.G., direktor i zakonski zastupnik i punomoćnik G.B., advokat iz B., protiv tužene Opštine L., koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske - Sjedište zamjenika u Banjaluci, radi poništenja akta i utvrđenja prava svojine, vrijednost predmeta spora: 51.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 114953 19 Pž od 12.9.2019. godine, na sjednici održanoj dana 18.8.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 114953 15 Ps od 16.11.2018. godine:

Usvojen je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je ništav upis prava svojine na nepokretnostima označenim po važećoj jedinstvenoj evidenciji nepokretnosti kao k.č. 244 Stara stanica milicije, ostali objekti sa površinom od 175 m² (postoji na AFS broj 7), k.č. 245 Šupa, ostali objekti sa površinom od 80 m² (postoji na AFS broj 7) i k.č. 246/1 Barake, njiva 2. klase sa površinom od 2829 m², sve upisane u List nepokretnosti broj: 1498 k.o. L. (a koje nepokretnosti su po novom premjeru odgovarale k.č. 244 Stara stanica milicije, ostali poslovni prostor u vanprivredi sa površinom od 175 m², k.č. 245 Šupa, ostale pomoćne zgrade sa površinom od 80 m² i k.č. 246/1 Barake, njiva 2. klase sa površinom od 2829 m², sve upisane u posjedovni list broj: 2090 k.o. L., a po starom premjeru odgovarale nepokretnostima označenim kao k.č. 879/1 Poslovna zgrada, zgrada i ekonomsko dvorište, Brdo sa površinom 2160 m², upisane u zk. ul. br. 1402, k.o. L.), u korist tužene, sa dijelom 4/10, po osnovu rješenja Republičke uprave za geodetske i imovinsko-pravne poslove Banjaluka - Područna jedinica L. br. 21.26/951-115-2090/13 od 14.7.2015. godine, što je tužena dužna trpjeti da se izvrši brisanje prava svojine u navedenom dijelu na označenim nepokretnostima (1. stav).

Odbijen je zahtjev da se utvrdi da je tužitelj, na osnovu Ugovora o diobi, na kojem su potpisi ugovarača ovjereni pred Osnovnim sudom u Banjaluci pod brojem: II OV-1/2003 od 17.01.2003. godine, koji je zaključen između ZZ "L." L., „T.” AD L., ZZ "Ž." K. i "U.” AD L., stekao pravo susvojine na nepokretnostima označenim po važećoj jedinstvenoj evidenciji nepokretnosti kao k.č. 244 Stara stanica milicije, ostali objekti sa površinom od 175 m² (postoji na AFS broj 7), k.č. 245 Šupa, ostali objekti sa površinom od 80 m² (postoji na AFS broj 7) i k.č. 246/1 Barake, njiva 2. klase sa površinom od 2829 m², sve upisane u List nepokretnosti broj: 1498 k.o. L. (a koje nepokretnosti su po novom premjeru odgovarale k.č. 244 Stara stanica milicije, ostali poslovni prostor u vanprivredi sa površinom od 175 m², k.č. 245 Šupa, ostale pomoćne zgrade sa površinom od 80 m² i k.č. 246/1 Barake, njiva 2. klase sa površinom od 2829 m², sve upisane u posjedovni list broj: 2090 k.o. L., a po starom premjeru odgovarale

nepokretnostima označenim kao k.č. 879/1 Poslovna zgrada, zgrade i ekonomsko dvorište, Brdo sa površinom 2160 m² upisane u zk. ul. br. 1402, k.o. L.) sve sa dijelom od 4/10, slijedom čega bi tužena bila dužna tužitelju izdati valjanu ispravu za upis prava susvojinine na označenom zemljištu sa dijelom 4/10, jer bi u protivnom takvu ispravu zamijenila presuda (2. stav). Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (3.stav).

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 114953 19 Pž od 12.9.2019. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu, u stavu 2. izreke, dok je žalba tužene uvažena i prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu (stav 1. izreke) tako da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, te je odbijen i njegov zahtjev za naknadu troškova sastava žalbe, u iznosu od 1.535,62 KM i troškova sastava odgovora na žalbu tužene, u iznosu od 1.535,62 KM.

Blagovremenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se osporena presuda preinači tako da se usvoji tužbeni zahtjev, ili da se ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovni postupak po žalbi.

Odgovorom na reviziju tužena osporava njene navode i predlaže da se revizija odbije, kao neosnovana.

Revizija nije osnovana.

Tužitelj je konačno uređenim zahtjevom tražio utvrđenje da je ništav upis prava svojine u korist tužene na 4/10 dijela na nepokretnostima bliže opisanim u izreci prvostepene presude, slijedom čega da je tužena dužna trpiti da se izvrši brisanje njenog prava svojine u navedenom dijelu na označenim nepokretnostima, te da se utvrdi da je on na tom dijelu (4/10 dijela na nekretninama opisanim u izreci prvostepene presude) stekao pravo susvojinine na osnovu ugovora o diobi, na kojem su potpisi ugovarača ovjereni kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem: II OV-1/2003 dana 17.01.2003. godine, koji je zaključen između ZZ "L." L., „T.” AD L., ZZ "Ž." K. i "U.” AD L., pa da je tužena dužna izdati mu valjanu ispravu za upis prava susvojinine na označenom dijelu predmetnih nepokretnosti, jer da će u protivnom takvu ispravu zamijeniti presuda.

Raspravljajući o stavljenim zahtjevima nižestepeni sudovi su utvrdili da je Komisija za izlaganje na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima, PJ L., donijela Rješenje broj: 21.26/951-115-2090/13 od 14.7.2015. godine kojim je na osnovu člana 86. Zakona o premjeru i katastru Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 6/12) i člana 58. Pravilnika o načinu osnivanja i održavanja katastra nepokretnosti RS („Službeni glasnik RS“, broj: 11/14, 25/14 i 31/15) utvrdila sadržaj nepokretnosti u privremenom listu nepokretnosti - popisnom listu broj: 2090 k.o. L. sa taksativnim označavanjem zemljišta označenog brojevima katastarskih parcela i objekata, među kojim su navedene i nepokretnosti čiji dio (4/10) je predmet ovog spora, te je utvrđeno pravo svojine u korist Opštine L. (tužene) sa 1/1. Iz obrazloženja navedenog rješenja proizlazi da je odbijen zahtjev „T.“ d.o.o. L. da se upiše sa pravom susvojinine na parcelama označenim kao k.č. br. 244, 245 i 246/1, na osnovu ugovora o diobi od 17.01.2003. godine (na kojem tužitelj temelji svoj zahtjev za utvrđenje da je stekao susvojinu, u navedenom dijelu, na predmetnim nekretninama) iz razloga što taj ugovor nikada nije proveden u zemljišnim knjigama, konkretno u zk. ul. br. 1402 k.o. L., niti je predan u zemljišno knjižnu kancelariju na provođenje, pa se samim tim smatra neprovođivim.

Dalje je utvrđeno da je rješenjem Sekretarijata za imovinskopravne i katastarske poslove PJ L. broj: 06-621-2/72 od 22.4.1973. godine ZZ „L.“, u ime naknade za administrativno preneseno zemljište, dodijeljeno pravo korištenja, između ostalih i na nekretnini upisanoj u zk. ul. br. 369 k.o. L. koja se sastoji iz parcele br. 879/1 zv. "Kuća sa dvorištem" u površini od 2160 m2. Određena je uknjižba prava korištenja na nekretninama društvene svojine koje su navedene u korist ZZ L..

Ugovorom o diobi broj: OV-1/2003 od 17.01.2003. godine (na kojem tužitelj temelji svoj zahtjev) sa aneksom od 24.3.2004. godine (koji se ne odnosi na predmetne nepokretnosti) ugovorne strane: ZZ „L.“, kao pravni sljednik OZO „K.“ L.; Akcionarsko društvo „T.“ L. (tužitelj), kao pravni sljednik ODP „T.“ L.; Akcionarsko društvo „Uslugatrans“ L., kao pravni sljednik ODP „Uslugatrans“ L. i ZZ „Ž.“ K., kao pravni sljednik OZO „K.“ koje su prema navodima tog ugovora sve do 30.9.1990. godine bile udružene u AIPK ZZ „L.“ L., izvršile su diobu zajedničkih nekretnina, između ostalih i onih koje su predmet ovog spora, u cilju uknjižbe u javnim knjigama, na način da na k.č. br. 245, u površini od 80 m2, pravo raspolaganja pripada Zadruzi „L.“ sa 2/3 dijela i „Trgovini“ AD L. (tužitelju) sa 1/3 dijela, a na k.č. br. 244 i 246/1 Stara stanica milicije, kuća, zgrada i dvorište, da pravo raspolaganja ima Zadruga „L.“ sa 5/10 dijela, „T.“ AD L. (tužitelj) sa 4/10 dijela i Zadruga „Ž.“ K. sa 1/10 dijela. Ugovorom o prenosu prava raspolaganja na nekretninama od 29.12.2003. godine koji je ovjeren kod nadležnog suda pod brojem: OV-7805/4 dana 27.5.2004. godine, ZZ „L.“ je na Opštinu L. prenijela pravo raspolaganja na 1/2 dijela nekretnina koje su bliže opisane u izreci prvostepene presude i čiji dio (od 4/10) je predmet ovog spora, te koje su bile predmet diobe po naprijed opisanom ugovoru o diobi od 17.01.2003. godine, uz naknadu od 81.976,10 KM.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 002796 14 Pž 2 od 10.10.2014. godine, po žalbi tužitelja, koji se pozvao na pravo prvokupa, preinačena je presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 002796 13 Ps 2 od 08.5.2014. godine tako što je poništen ugovor o prodaji od 25.12.2004. godine, na osnovu koga je ZZ „Ž.“ K. prodala preduzeću „M.A.“ d.o.o. L. svoj suvlasnički dio od 1/10 dijela, koji joj je, na osnovu naprijed opisanog ugovora o diobi, pripao na predmetnim nekretninama.

Uvidom u Program privatizacije državnog kapitala Državnog preduzeća „T.“ L. čijom privatizacijom je nastao tužitelj, broj: 215/99 od 30.12.1999. godine utvrđeno je da u tom programu nisu navedene nekretnine koje su predmet ovog spora. Tako proizlazi i iz uvjerenja Investiciono razvojne banke Republike Srpske broj: 10/01-29-2/15 od 05.3.2015. godine, iz kojeg proizlazi da je takav Program privatizacije odobren rješenjem Direkcije za privatizaciju broj: 01-32-4/99 od 21.6.2001. godine i da je u rješenju konstatovano da nije riješena dioba nekretnina sa ZZ L.. I vještačenjem po vještaku geodetske struke je utvrđeno da parcele koje su predmet ovog spora, pa tako ni sporni dio koji potražuje tužitelj, nisu ušle u Program privatizacije. Konačno, to ne tvrdi ni tužitelj. Štaviše, ističe da ih nije stekao u postupku privatizacije nego naknadno, na osnovu, naprijed opisanog, ugovora o diobi od 17.01.2003. godine.

Nije sporno da su predmetne parcele (koje po starom premjeru nose oznaku k.č. br. 879/1) u zemljišnoj knjizi (zk. ul. br. 1402) bile upisane kao opštenarodna imovina 1/1, sa pravom korištenja u korist ZZ L. sa 1/1, a da su u posjedovnom listu br. 2090 k.o. L. (po novom premjeru označene kao k.č. br. 244, 245 i 246/1) upisane na Opštinu L. sa 1/1.

Kod ovakvog stanja činjenica drugostepeni sud nije pogriješio kada je odbio sve zahtjeve tužitelja, kao neosnovane.

S obzirom na prirodu i karakter stavljenih zahtjeva, za uspjeh u sporu, tužitelj je trebao dokazati da je vlasnik ili nosilac prava raspolaganja na dijelu nekretnina koje su predmet spora, za koje traži da se uknjiže na njegovo ime, na šta se u suštini svodi ovaj spor.

Pravo svojine, prema odredbi člana 20. stav 1. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93, u daljem tekstu: ZOSPO), koji je bio na snazi u vrijeme (2003. godine) za koje tužitelj tvrdi da je stekao susvojину na predmetnim nekretninama, stiče se po samom zakonu, na osnovu pravnog posla, i nasljeđivanjem, a može i na osnovu odluke državnog organa na način i pod uslovima određenim zakonom (stav 2. istog člana). Gotovo istu odredbu sadrži i član 52. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“; br. 124/08, 58/09, 95/11, 60/15 i 107/19 – u daljem tekstu: ZSP) koji se primjenjuje od 01.01.2010. godine.

Po samom zakonu, pravo svojine stiče se stvaranjem nove stvari, spajanjem, miješanjem, građenjem na tuđem zemljištu, odvajanjem plodova, održajem, sticanjem svojine od nevlasnika, okupacijom i u drugim slučajevima određenim zakonom (član 21. ZOSPO). Sticanje svojine na nekretninama na osnovu zakona, sada je regulisano odredbama člana 58. do 65. ZSP

Na osnovu pravnog posla pravo svojine na nepokretnost stiče se upisom u javnu knjigu ili na drugi odgovarajući način određen zakonom (član 33. ZOSPO, odnosno član 53. stav 1. ZSP).

Tužitelj nije dokazao (iako je tvrdio tokom postupka i ponavlja u reviziji) da je on, ili njegov pravni prednik, Državno preduzeće „T.“ L. (od kojeg je nastao u postupku privatizacije) pravni sljednik ZZ „L.“, u čiju korist je u odgovarajućim javnim evidencijama, kako je naprijed navedeno, upisano pravo korištenja na predmetnim nekretninama. Nije priložio nikakav akt na osnovu kojeg bi se tako nešto moglo zaključiti, niti rješenja registarskog suda na osnovu kojih je vršen upis statusnih i organizacionih promjena, koje se samo spominju u ugovoru o diobi od 17.01.2003. godine. Zato, navedeni i naprijed detaljno opisani ugovor o diobi (zaključen nakon provedenog postupka privatizacije državnog kapitala u Državnom preduzeću „T.“ L., u kojem postupku je nastao tužitelj) sam za sebe nije dokaz o sticanju prava susvojine na predmetnim nekretninama, kakvo utvrđenje zahtjeva tužitelj u ovom postupku. Ovo i pod uslovom da je dokazano da je Državno preduzeće „T.“ L. pravni sljednik ZZ „L.“ jer ni ovo državno preduzeće nije bilo upisano kao vlasnik, odnosno nosilac prava korištenja na predmetnim nekretninama u odgovarajućim zemljišnoknjižnim evidencijama (član 33. ZOSPO i 53. ZSP), zbog čega, uostalom, ove nekretnine nisu ni ušle u program privatizacije ovog državnog preduzeća.

Tužitelj je nastao u postupku privatizacije. Nije dokazao da su u tom postupku predmet privatizacije, kroz otkup državnog kapitala, bile i nekretnine koje su predmet ovog spora. Zato na njima nije stekao pravo vlasništva izvršenom privatizacijom (nije to čak ni tvrdio) i pod uslovom da je preduzeće koje je privatizovao bilo upisano kao vlasnik ili nosilac prava raspolaganja (a nije) na tim nekretninama. Nosilac prava raspolaganja, kakvo pravo međusobno dijele učesnici ugovora o diobi od 17.01.2003. godine, nije bila ni ZZ „L.“, nego je u zemljišnoj knjizi u njenu korist, kako je naprijed navedeno, upisano samo pravo korištenja, dok su predmetne nekretnine knjižene kao opštenarodna imovina.

Dakle, bilans stanja (na osnovu kojeg je određena cijena državnog kapitala koji se privatizuje) kojim je, saglasno odredbi člana 2. stav 1. Zakona o početnom bilansu stanja u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 24/98) utvrđena vrijednost državnog kapitala u Državnom preduzeću „T.“ L., čijom privatizacijom na osnovu Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 24/98 do 54/05) je nastao tužitelj, nije iskazan na bazi vrijednosti nekretnina o kojima je ovdje riječ, pa ne stoji tvrdnja tužitelja da je sporne nepokretnosti stekao teretnim pravnim poslom.

Prema izloženom, tužitelj nije dokazao da je na predmetnim nekretninama, po bilo kojem zakonom priznatom osnovu (član 20. ZOSPO, odnosno član 52. stav 1. ZSP) stekao pravo vlasništva, odnosno suvlasništva, pa ni pravo raspolaganja, pravo posjeda ili neko drugo stvarno, pa makar i vanknjižno, pravo ili da ih drži u faktičkom posjedu (stanjem posjeda se nisu bavile stranke ni sudovi), slijedom čega nije ovlašten da postavlja zahtjeve kao u ovom postupku.

Nikada nije bio upisan kao nosilac bilo kakvog stvarnog prava na predmetnim nekretninama, pa je prema tome lišen mogućnosti da traži utvrđenje ništavosti i brisanje upisa tužene u javne evidencije, jer tim upisima nije povrijeđeno neko njegovo ranije upisano pravo.

Zahtjev za utvrđenje prava suvlasništva na predmetnim nekretninama nije utemeljen na provedenim dokazima i utvrđenom činjeničnom stanju, pa je takav zahtjev, kao i ostali koji iz njega proističu (za brisanje tužene i njegov upis u odgovarajućim javnim evidencijama) opravdano odbijen.

Ni navodi revizije nisu mogli ishoditi drugačiju odluku suda.

Kod naprijed datih razloga, isticanje tuženog da u rješenju Direkcije za privatizaciju od 21.6.2001. godine, kojim je odobren Program privatizacije DP „T.“ L., stoji konstatacija da nije riješena dioba nekretnina sa ZZ „L.“, zapravo samo potvrđuje da tužitelj nije stekao ove nekretnine u postupku privatizacije u kojem je i nastao i da one ni kasnije (kao imovina u državnom vlasništvu, koja nije bila obuhvaćena privatizacijom) nije mogla biti predmet podjele između učesnika ugovora o diobi od 17.01.2003. godine.

Na odluku po reviziji nije od uticaja ni činjenica (na kojoj insistira tužitelj) - da je ugovorom o prenosu prava raspolaganja od 29.12.2003. godine tužena kupila suvlasnički dio (od ½) predmetnih nepokretnosti od ZZ „L.“, jer ta činjenica ni na koji način ne utiče na međusobni odnos tužitelja i tužene, niti mijenja pravni položaj tužitelja u odnosu na predmetne nepokretnosti.

Presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 57 0 Ps 002796 14 Pž 2 od 10.10.2014. godine, na koju se poziva revident riješila je odnos između tužitelja (koji je tužitelj i u ovom postupku) i tuženih u toj parnici (ZZ „Ž.“ K. i „M.A.“ d.o.o. L.) i ima pravno dejstvo samo na međusobni odnos tih stranaka i na dio nekretnine koja je bila predmet tog spora.

Komisija za izlaganje na javni uvid podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima, Područna jedinica L. je donijela rješenje broj: 21.26/951-115-2090/13 od 14.7.2015. godine kojim je utvrđeno pravo i izvršen upis prava svojine na predmetnom zemljištu u korist tužene. U vrijeme donošenja navedenog rješenja tužitelj nije bio upisan kao nosilac prava korištenja spornih nepokretnosti u zemljišnoj knjizi niti u katastarskom operatu, niti kao nosilac nekog drugog stvarnog prava. Pravo korištenja, kako je naprijed obrazloženo, bilo je upisano u korist ZZ „L.“. U to vrijeme je na snazi bio Zakon o poljoprivrednim zadrugama („Službeni glasnik RS“ broj: 73/08, 106/09 i 78/11) koji kao lex specialis, reguliše sudbinu ranije stečenih prava poljoprivrednih zadruga i čija odredba člana 48. stav 1. propisuje da će se nepokretnosti upisane u javnu evidenciju kao državna, odnosno društvena svojina sa pravom korištenja, upravljanja ili raspolaganja u korist zadruge, nakon stupanja na snagu tog zakona, upisati kao svojina jedinice lokalne samouprave (opština i grad) na čijoj teritoriji se te nekretnine nalaze. Prema tome, suprotno tvrdnji revidenta, nije pogriješio drugostepeni sud, niti se radi o retroaktivnoj primjeni zakona, kada je odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva temeljio, između ostalog, i na odredbama ovog zakona.

Neosnovano se revident poziva na odredbe člana 324. i 325. ZSP, te člana 39. Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik RS“ broj: 86/03), odnosno člana 42. Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik RS“ broj: 112/06), koji su bili na snazi u relevantnom periodu, jer tužitelj nije bio upisan kao korisnik spornih nepokretnosti u zemljišnoj knjizi odnosno katastru, što je uslov za pretvaranje prava korištenja na društvenom, odnosno državnom zemljištu u pravo svojine, kako ispravno i argumentovano obrazlaže drugostepeni sud.

Na osnovu naprijed utvrđenog činjeničnog stanja tužitelj nije dokazao da je na neki zakonom propisani način stekao pravo vlasništva na građevinama (Staroj stanici milicije, šupi, barakama) i da je sporno samo zemljište na kojem se te građevine nalaze i koje im služi, pa ni sadržaj odredbi člana 330. i 334. ZSP (na koje se poziva revident), koje govore o uspostavi pravnog jedinstva između zgrade i zemljišta koje joj pripada, odnosno između dijela zgrade (etažna svojina) i pripadajuće površine zemljišta, nisu od uticaja na rješenje ove pravne stvari.

Nisu osnovani navodi revidenta da je drugostepeni sud „proizvoljno cijenio dokaze i na taj način povrijedio odredbe člana 8. i 123. ZPP“. Drugostepeni sud je upravo, kako propisuje odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP), o čemu svjedoči obrazloženje presude, pravilno i svestrano cijenio relevantne dokaze, pojedinačno i u njihovoj uzajamnoj povezanosti, te je na rezultatima cjelokupnog postupka temeljio svoju odluku. Takođe je ocijenio i sve relevantne žalbene navode i za svoju odluku dao jasno i opširno obrazloženje, sve u skladu sa odredbom člana 191. stav 4. i članom 231. ZPP, pa se i revizioni navodi, o povredi odredaba parničnog postupka, ukazuju neosnovanim.

Naprijed izloženi razlozi, čine neosnovanim i ostale revizione navode tužitelja, zbog čega je odlučeno kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Senad Tica

Za tačnost otppravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić